EGZEMPLARZ BEZPŁATNY

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, 13 maja 1966 r. Nr 8 Poz. 33—39

TREŚĆ:

33.

ZARZĄDZENIE NR 79 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 6 kwietnia 1966 r.

w sprawie dokumentacji techniczno-ruchowej oraz okresów gwarancyjnych dla wyremontowanych maszyn

(znak: ME5/433—7/65)

W związku z przepisami §§ 12 i 14 uchwały nr 98/65 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1965 r. — w sprawie dalszego rozwoju potencjału wykonawstwa remontów maszyn, urządzeń i środków transportowych — zarządza się, co następuje:

§ 1. Zobowiązuje się jednostki organizacyjne resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, będące odbiorcami maszyn, do zamieszczania w umowach o dostawę maszyn postanowienia:

1) zobowiązującego dostawcę do dostarczenia wraz z maszyną właściwej dokumentacji techniczno-ruchowej, w tym także katalogu lub wykazu części zamiennych,
2) upoważniającego odbiorcę do potrącania z należności dostawcy 10% ceny maszyny w przypadku niedostarczenia wraz z maszyną dokumentacji techniczno-ruchowej, z uwzględnieniem terminów, ustalonych w § 2, ust. 1.

§ 2. 1. Potrąceń, o których mowa w § 1, pkt 2, należy dokonywać:

1) w przypadku braku katalogu lub wykazu części zamiennych — przy dostawach maszyn realizowanych po dniu 15 kwietnia 1966 r.,
2) w przypadku braku również pozostałych części dokumentacji techniczno-ruchowej — przy dostawach maszyn, realizowanych po dniu 1 lipca 1966 r.

2. Kwota potrącona z należności dostawcy może być wypłacona po dostarczeniu dokumentacji techniczno-ruchowej lub jej brakującej części.

§ 3. Umowy o dostawę maszyn, zawarte a niezrealizowane przed dniem 15 kwietnia 1966 r., należy dostosować odpowiednio do ustaleń §§ 1—3.

§ 4. 1. Jednostki, o których mowa w § 1, będą zamieszczały w potwierdzeniu odbioru maszyny od dostawcy klauzulę, iż wraz z maszyną została dostarczona właściwa dokumentacja techniczno-ruchowa (w tym także katalog lub wykaz części zamiennych).

2. Klauzulę, o której mowa w ust. 1, zamieszcza główny mechanik przedsiębiorstwa — odbiorcy, a w zakładach w budowie — kierownik komórki organizacyjnej, zajmującej się zamawianiem lub odbiorem maszyn.

§ 5. 1. Jednostki organizacyjne resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, wykonujące remonty kapitalne (naprawy główne):

1) podstawowych maszyn technologicznych przemysłu materiałów budowlanych, których szczegółowy wykaz stanowią załączniki nr 1—3 do zarządzenia nr 132 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 maja 1961 r. w sprawie usprawnienia i przyspieszenia stosowania systemu plano-

wo-zapobiegawczych remontów w gospodarce maszynowej przemysłu materiałów budowlanych,

2) ciężkich i średnich maszyn budowlanych i drogowych, posiadających silniki napędowe o mocy od 3 KM wzwyż,

3) pozostałych maszyn i urządzeń powszechnego użytku, jak:
— obrabiarki do metali i drewna,
— silniki i urządzenia energetyczne,
— urządzenia transportu zakładowego itp.

obowiązane, są do udzielania gwarancji dla wyremontowanych maszyn i urządzeń.

§ 6. 1. Gwarancja dla wyremontowanej maszyny (urządzenia) powinna być ustalona na okres nie krótszy od 1 roku, licząc od daty sporządzenia protokołu odbioru technicznego wyremontowanej maszyny (urządzenia).

2. W uzasadnionych przypadkach mogą być ustalone okresy gwarancyjne krótsze niż 1 rok z tym, że równocześnie należy określić termin, od którego obowiązywać będzie gwarancja roczna lub warunki, od spełnienia których uzależnia się wprowadzenie rocznej gwarancji.

3. Dla części, których żywotność jest krótsza niż okres gwarancji ustalony dla całej maszyny (urządzenia), należy ustalić okres gwarancji równy żywotności tej części.

4. W przypadku wykonywania remontu w kooperacji z inną jednostką organizacyjną, jednostka wykonująca remont finalny udziela gwarancji w odniesieniu do zespołów wyremontowanych przez kooperanta na okresy nie krótsze niż 70% okresu gwarancji udzielonej przez kooperanta.

§ 7. 1. Udzielenie gwarancji powinno nastąpić w formie świadectwa gwarancyjnego, które wraz z protokołem odbioru technicznego wyremontowanej maszyny (urządzenia) należy dołączyć do dowodu wysyłkowego dostarczonego odbiorcy maszyny (urządzenia).

2. Świadectwo gwarancyjne powinno zawierać oznaczenie maszyny (urządzenia), okres oraz warunki udzielonej gwarancji (jak np. konieczność użytkowania maszyny (urządzenia) zgodnie z instrukcją obsługi, zakaz samowolnej wymiany części zamiennych w okresie gwarancji, z wyjątkiem części wyraźnie określonych, których żywotność jest krótsza niż okres gwarancji, zakaz dokonywania zmian konstrukcyjnych i przeprowadzanie montażu przez użytkownika maszyny (urządzenia) itp. oraz inne istotne postanowienia.

§ 8. Jednostka organizacyjna, która udzieliła gwarancji, ma obowiązek dokonania bezpłatnej naprawy w przypadku uszkodzenia maszyny (urządzenia) w okresie gwarancyjnym, spowodowanego nieprawidłowym wykonaniem remontu lub użyciem do remontu niewłaściwych materiałów, o ile słuszność reklamacji zostanie stwierdzona.

§ 9. 1. Do ustalenia okresów gwarancyjnych dla poszczególnych rodzajów maszyn oraz sposobu stwierdzenia słuszności reklamacji, o której mowa w § 8, upoważnia się:

1) Dyrektora Zjednoczenia Przedsiębiorstw Remontowych Maszyn i Urządzeń Budownictwa oraz dyrektorów zjednoczeń przemysłu materiałów budowlanych — w odniesieniu do maszyn i urządzeń objętych przez te zjednoczenia koordynacją branżową w zakresie remontów,

2) dyrektorów zjednoczeń budownictwa i zjednoczeń przemysłu materiałów budowlanych — w odniesieniu do maszyn i urządzeń nie objętych koordynacją branżową w zakresie remontów, a remontowanych przez zgrupowane w tych zjednoczeniach przedsiębiorstwa.

2. Ustalenia, o których mowa w ust. 1, powinny być dokonane w terminie do dnia 30 czerwca 1966 r. i przekazane do wiadomości Departamentu Mechaniki i Energetyki.

§ 10. Traci moc § 27 załącznika nr 1 b oraz § 19 załącznika nr 1 c — zarządzenia nr 160 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 18 września 1957 r., w sprawie tymczasowego trybu zlecania remontów maszyn budowlanych i robót remontowo-montażowych w przedsiębiorstwach remontowych i remontowo-montażowych resortu (Dz.Urz. MBiPMB nr 6, poz. 38).

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1966 r.

MINISTER
M. Olewiński

34.

ZARZĄDZENIE NR 80
MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 9 kwietnia 1966 r.

w sprawie postępowania ze zbędnymi pojazdami samochodowymi

(znak: TR3-0682-9/66)

W związku z zarządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 28 stycznia 1966 r. w sprawie postępowania ze zbędnymi pojazdami samochodowymi (Mon. Pol. nr 4, poz. 32), zwanym dalej „zarządzeniem Ministra Komunikacji", zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przedsiębiorstwa podległe Mnistrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i przez niego nadzorowane obowiązane są do zgłaszania nadzorującym je zjednoczeniom zbędnych pojazdów samochodowych, nadających się do dalszej eksploatacji.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy pojazdów samochodowych elektrycznych akumulatorowych oraz przyczep i naczep samochodowych o nośności 40 ton i więcej, których tryb zbywania regulują odrębne przepisy dotyczące zasad gospodarowania zbędnymi środkami trwałymi.

§ 2. 1. Zgłoszone zgodnie z przepisem § 1 ust. 1 pojazdy zjednoczenia będą przeznaczać w pierwszym rzędzie na uzupełnienie potrzeb transportowych podporządkowanych jednostek.

2. W przypadku, gdy wskazana przez zjednoczenie jednostka odmówi przejęcia pojazdu, zjednoczenie zgłosi do Departamentu Transportu zbędne:
— samochody osobowe o zużyciu do 50%,
— samochody skrzyniowe i wywrotki od 2,5 do 4,5 ton nośności o zużyciu do 50%,
— samochody skrzyniowe i wywrotki powyżej 6 ton nośności o zużyciu do 60%,
— ciągniki balastowe i siodłowe o zużyciu do 60%.

3. Ze zbędnymi pojazdami samochodowymi, nie wymienionymi w ust. 2, należy postępować zgodnie z przepisami zarządzenia Ministra Komunikacji.

§ 3. Jeżeli Departament Transportu nie wskaże w terminie trzech tygodni od daty zgłoszenia zbędnego pojazdu, jednostki reflektującej na nabycie tego pojazdu, jednostka posiadająca zbędny pojazd upłynni go zgodnie z przepisami zarządzenia Ministra Komunikacji.

§ 4. Pojazdy skasowane, które nie będą wykorzystane we własnym zakresie przez jednostki posiadające takie pojazdy, należy zbyć zgodnie z przepisami zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 28 stycznia 1966 r. w sprawie zbywania skasowanych pojazdów samochodowych i zużytych części samochodowych oraz

wprowadzenia do obrotu części regenerowanych i naprawionych (Mon. Pol. nr 4, poz. 33).

§ 5. Traci moc zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych nr 216 z dnia 30 września 1960 r. w sprawie postępowania ze zbędnymi pojazdami samochodowymi w przedsiębiorstwach resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Dz.Urz. MBiPMB nr 15, poz. 84).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1966 r.

MINISTER
M. Olewiński

35.

ZARZĄDZENIE NR 85 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 16 kwietnia 1966 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie nagród za zbiórkę i dostawy złomu stalowego, żeliwnego, metali nieżelaznych i ich stopów, żelastwa użytkowego, używanych lin stalowych oraz sit stalowych i fosforo-brązowych.

(znak: CMB-ME-65-148-66)

§ 1. 1. W regulaminie stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 195 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 czerwca 1965 r. w sprawie nagród za zbiórkę i dostawy złomu stalowego, żeliwnego, metali nieżelaznych i ich stopów, żelastwa użytkowego, używanych lin stalowych oraz sit stalowych i fosforo-brązowych (Dz. Urz. MBiPMB nr 12, poz. 43) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„ 2) 8,— zł od każdej tony złomu stali w klasie AZ oraz AZ1 o wymiarach 600 × 500 × 300 mm, jak również od każdej tony złomu żeliwa w klasach ZZ4, ZZ5, ZZ6, ZZ7, ZZ8, ZZ9, ZZ10, ZZ11 wysłanego do odbiorców";

2) w § 2 ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
„ 5) do 10% kwot uzyskanych ze sprzedaży zużytych akumulatorów zasadowych oraz żużla z topników manganowych powstających przy spawaniu łukiem krytym";

3) w § 2 ust. 2 dodaje się nowy pkt 6 w brzmieniu:
„ 6) do 20% kwot uzyskanych ze sprzedaży złomu węglików spiekanych";

4) do § 3 ust. 2 dodaje się na końcu nowe zdanie w brzmieniu:
„ — kierowników wydziałów, w których powstaje złom w drodze obróbki metali, w przypadkach gdy decyzje w sprawach dotyczących zbiórki, segregacji oraz ewentualnego przerobu złomu należą bezpośrednio do kierownika danego wydziału, o ile zakład wystąpi z wnioskiem o przyznanie nagrody i uzyska zatwierdzenie jednostki nadrzędnej (zjednoczenia);

5) w § 3 dodaje się nowy ust. 4 w brzmieniu:
„ 4. Nagrody za zbiórkę złomu zużytych akumulatorów zasadowych, żużla z topników manganowych oraz złomu węglików spiekanych, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 5 i 6 przysługują pracownikom jednostek dostarczających złom wprost do odbiorców, bezpośrednio zatrudnionym przy zbiórce, przerobie i wysyłce tego złomu. Podstawą do wypłacenia nagród jest dowód przyjęcia wystawiony przez odbiorcę".

2. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1966 r.

MINISTER
M. Olewiński

36.

ZARZĄDZENIE NR 86 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 19 kwietnia 1966 r.

w sprawie nagród za produkcję wyrobów oznaczonych znakiem jakości w roku 1966

(znak: MB/4/55/66)

Na podstawie uchwały nr 532 Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1961 r. w sprawie rozwoju produkcji wyrobów oznaczonych znakiem jakości (Mon. Pol. nr 98, poz. 409, z 1963 r. nr 16, poz. 93, z 1965 r. nr 20, poz. 89 i z 1966 r. nr 7, poz. 56) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W przedsiębiorstwach przemysłowych, podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i przez niego nadzorowanych, produkujących wyroby oznaczone znakiem jakości fundusz nagród tworzy się z narzutów na koszty produkcji.

2. Podstawę do obliczania w przedsiębiorstwach funduszu nagród stanowi wartość sprzedaży w cenach zbytu wyrobów oznaczonych znakiem jakości w danym okresie, pomnożona przez wskaźnik procentowy udziału osobowego funduszu płac w wartości produkcji towarowej, wynikający z zatwierdzonego rocznego planu techniczno-ekonomicznego.

3. Fundusz nagród wynosi 1%—4% podstawy, o której mowa w ust 2.

4. Fundusz nagród, o którym mowa w ust. 1 dotyczy także wyrobów, dla których przedsiębiorstwo uzyskało prawo oznaczenia znakiem jakości, jednak na skutek żądania odbiorcy zagranicznego znak ten nie jest umieszczony na wyrobach.

5. Pozostałość środków funduszu nagród po dokonaniu rozliczeń za dany rok przechodzi na rok następny.

§ 2. 1. Procentowy wskaźnik funduszu nagród ustala się dla:

1) wyrobów oznaczonych znakiem jakości „Q" — 4%
2) wyrobów oznaczonych znakiem jakości „1" objętych obowiązkiem zgłoszeń oraz wyrobów zgłoszonych w resortowym, rocznym programie zgłoszeń i przyjętych do oceny — 2,5%
3) innych wyrobów oznaczonych znakiem jakości — 1%

2. Ustalony dla określonych grup wyrobów wskaźnik procentowy funduszu nagród może być w indywidualnych przypadkach podwyższony o 0,5% do 1,0% (maksymalnie do 4%) na podstawie decyzji Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na wniosek zgłoszony przez przedsiębiorstwo i zaopiniowany przez zjednoczenie. Zwiększenie to może być stosowane wyjątkowo, szczególnie w odniesieniu do przedsiębiorstw, które pracują w specyficznie trudnych warunkach, osiągają dzięki szczególnym wysiłkom załogi wysoką jakość produkowanych wyrobów mających duże znaczenie gospodarcze dla zaopatrzenia rynku wewnętrznego i na eksport.

§ 3. 1. Fundusz nagród przeznaczony jest na nagrody dla pracowników przedsiębiorstw, którzy przyczynili się w szczególny sposób do produkcji wyrobów oznaczonych znakiem jakości.

2. Nagrody z funduszu nagród przyznawane są w okresach kwartalnych w ciągu jednego miesiąca po zakończeniu kwartału.

§ 4. Do służb i grup osób nadzorujących i kontrolujących produkcję, które mogą być objęte nagradzaniem z funduszu nagród należą:

— dyrektor przedsiębiorstwa i jego zastępca do spraw technicznych,

— kierownicy działów przygotowania produkcji, działów produkcji,

— główny technolog, kierownik działu kontroli technicznej, kierownicy wydziałów kontroli technicznej, technolodzy,

— kierownicy wydziałów i oddziałów produkcyjnych,

— mistrzowie oddziałów produkcyjnych,

— procownicy kontroli technicznej międzyoperacyjnej i ostatecznej,

— pracownicy fizyczni, zatrudnieni bezpośrednio w produkcji, przy wytwarzaniu wyrobów oznaczonych znakiem jakości.

Dla pracowników bezpośrednio produkcyjnych i średniego dozoru technicznego powinno przypadać co najmniej 70% funduszu nagród.

§ 5 1. Nagrody z funduszu nagród dla pracowników przedsiębiorstwa przyznaje dyrektor po zasięgnięciu opinii rady robotniczej.

2. Dyrektorzy przedsiębiorstw w porozumieniu z radą robotniczą ustalą szczegółowe regulaminy nagradzania pracowników. Regulaminy powinny określać w szczególności wykaz stanowisk, które mogą być objęte nagradzaniem z funduszu nagród, zasady i tryb rozdziału oraz terminy wypłat nagród.

§ 6. Kwota przyznanych nagród dla poszczególnego pracownika, łącznie z innymi premiami i nagrodami płatnymi ze środków nie objętych planem funduszu płac, nie może przekroczyć trzymiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego pracownika, z wyjątkiem nagród określonych w § 4 zarządzenia nr 161 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 22 sierpnia 1964 r. w sprawie premii i nagród wypłacanych poza planem funduszu płac lub ze środków nie objętych funduszem płac (Dz. Urz. MBiPMB nr 15, poz. 52).

§ 7. Sposób ewidencji sprzedaży wyrobów oznaczonych znakiem jakości powinien umożliwić ustalenie wartości sprzedaży według cen zbytu poszczególnych wyrobów lub ich grup, dla których ustalono zróżnicowane wskaźniki procentowe narzutu na fundusz nagród.

§ 8. 1. Fundusz nagród nie może być tworzony, jeżeli nie zostały spełnione warunki na jakich przyznane zostało prawo do znaku jakości dla tych wyrobów.

2. W razie niedotrzymania któregokolwiek z warunków na jakich przyznane zostało prawo do oznaczenia wyrobu znakiem jakości, zostaną cofnięte przedsiębiorstwu uprawnienia do tworzenia funduszu nagród.

3. W sprawach cofnięcia przedsiębiorstwu uprawnienia do tworzenia funduszu nagród decyduje dyrektor zjednoczenia nadzorującego przedsiębiorstwo:

— na wniosek instytucji, która przyznała przedsiębiorstwu prawo do znaku jakości,

— z własnej inicjatywy, w przypadku uzyskania informacji w innej drodze o nieprzestrzeganiu przez przedsiębiorstwo warunków na jakich przyznane zostało prawo do znaku jakości.

4. Odpisów na fundusz nagród nie dokonuje się w odniesieniu do wyrobów oznaczonych znakiem jakości, których jakość w drodze reklamacji zakwestionował słusznie odbiorca.

5. Cofnięcie uprawnienia do tworzenia funduszu nagród następuje na okres od dnia ujawnienia nieprzestrzegania przez przedsiębiorstwo warunków, na których przyznane zostało prawo do oznaczenia wyrobu znakiem jakości, do dnia najbliższej kontroli, stwierdzającej spełnienie tych warunków, jednakże na okres nie krótszy niż trzy miesiące.

§ 9. 1. W razie podjęcia przez przedsiębiorstwo produkcji oznaczonej znakiem jakości należy ustalić dla danego przedsiębiorstwa, jako podstawę lub warunek premiowania kierownictwa i pracowników właściwych komórek organizacyjnych przedsiębiorstwa, zadanie wykonania tej produkcji. Wielkość produkcji oznaczonej znakiem jakości ustala jednostka nadrzędna producenta, biorąc pod uwagę możliwości odpowiedniego zaopatrzenia materiałowo-technicznego.

2. W razie niepełnego wykonania zadania, o którym mowa w ust. 1, stosuje się potrącenia premii proporcjonalnie do stopnia jego niewykonania zgodnie z przepisem § 5 ust. 4 załącznika nr 3 do zarządzenia nr 114 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 czerwca 1964 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. Urz. MBiPMB nr 9, poz. 25).

§ 10. Tryb gromadzenia funduszu nagród reguluje zarządzenie Ministra Finansów z dnia 28 czerwca 1965 r. w sprawie gromadzenia w przedsiębiorstwach państwowych funduszu nagród za produkcję wyrobów oznaczonych znakiem jakości (Mon. Pol. nr 36, poz. 206).

§ 11. 1. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1966 r. i stosuje się do nagród za IV kwartał 1965 r.

2. Traci moc zarządzenie nr 212 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 14 października 1963 r. w sprawie nagród za produkcję wyrobów oznaczonych znakiem jakości (Dz. Urz. MBiPMB nr 16, poz. 72).

MINISTER
M. Olewiński

37.

ZARZĄDZENIE

MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH ORAZ MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 8 kwietnia 1966 r.

w sprawie usprawnienia współpracy oraz ujednolicenia organizacji koordynacji branżowej jednostek organizacyjnych wykonujących roboty budowlano-montażowe dla rolnictwa i obsługi rolnictwa.

Na podstawie § 7 uchwały nr 116 Rady Ministrów z dnia 14 maja 1965 r. o współpracy i koordynacji gospodarczej (Mon. Pol. nr 38, poz. 178), zwanej dalej „uchwałą", w uzgodnieniu z Centralą Rolniczą Spółdzielni „Samopomoc Chłopska", Centralnym Związkiem Kółek Rolniczych, Centralnym Związkiem Rolniczych Spółdzielni Produkcyjnych, Centralnym Związkiem Spółdzielczości Pracy, zarządza się, co następuje:

§ 1. Jednostki organizacyjne podległe i nadzorowane przez Ministra Rolnictwa oraz spółdzielcze jednostki organizacyjne, wykonujące roboty budowlano-montażowe i remontowo-budowlane dla rolnictwa i obsługi rolnictwa, uczestniczą w koordynacji branżowej budownictwa, w której wiodącymi są terytorialnie właściwe zjednoczenia budownictwa, podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 2. 1. W ramach koordynacji branżowej budownictwa, prowadzonej na podstawie zarządzenia nr 183 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 sierpnia 1961 r. w sprawie ustaleń tymczasowych: zasad współpracy i koordynacji branżowej w budownictwie oraz wyznaczenia jednostek wiodących (Dz. Urz. MBiPMB nr 15, poz. 72 oraz z 1962 r. nr 18, poz. 79 i z 1963 r. nr 9, poz. 37) wyodrębnia się podbranżę budownictwa rolniczego, zwaną dalej „podbranżą".

2. Funkcje jednostek wiodących w podbranży wykonywać będą:

1) zjednoczenia budownictwa rolniczego,

2) terytorialne zjednoczenia budownictwa w województwach, w których nie utworzono zjednoczeń budownictwa rolniczego.

3. Utworzenie podbranży następuje w drodze uchwały Komisji Koordynacji Branżowej, działającej przy zjednoczeniu wiodącym w koordynacji branżowej budownictwa.

4. Do obowiązków i uprawnień jednostek wiodących oraz uczestników porozumienia w podbranży stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące porozumień o współpracy i koordynacji branżowej w budownictwie.

§ 3. 1. Uczestnikami porozumienia w podbranży są:

1) przedsiębiorstwa zgrupowane w zjednoczeniach budownictwa rolniczego,
2) przedsiębiorstwa zgrupowane w terytorialnych zjednoczeniach budownictwa, wykonujące roboty budowlane dla rolnictwa i obsługi rolnictwa,
3) zakłady remontowo-budowlane zgrupowane w wojewódzkich zjednoczeniach państwowych gospodarstw rolnych,
4) jednostki budowlano-montażowe i remontowo-budowlane zrzeszone w:
   — Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska",
   — Centralnym Związku Kółek Rolniczych,
   — Centralnym Związku Rolniczych Spółdzielni Produkcyjnych,
   — Centralnym Związku Spółdzielczości Pracy.

2. Inne, nie wymienione w ust. 1 jednostki organizacyjne, realizujące budownictwo rolnicze lub z nim współdziałające, mogą przystąpić do porozumienia w podbranży na ogólnych zasadach określonych w uchwale i niniejszym zarządzeniu.

3. Uczestnicy porozumienia, o których mowa w ust. 1 i 2 będą reprezentowani przez przedstawicieli swoich jednostek nadrzędnych.

4. Do porozumień w podbranży przystąpią również właściwe terenowo dyrekcje budownictwa rolniczego.

§ 4. Komisja Koordynacji Branżowej Budownictwa zatwierdza:
— zawierane porozumienia w podbranży,
— regulamin pracy Podkomisji Koordynacji Branżowej Budownictwa Rolniczego, o której mowa w § 6,
— zakres uprawnień oraz zasady współpracy podbranży ze zjednoczeniem wiodącym.

§ 5. 1. Do zakresu współpracy i koordynacji podbranży należy w szczególności:

1) bilansowanie zadań i mocy produkcyjnej przedsiębiorstw,
2) programowanie rozwoju mocy produkcyjnej przedsiębiorstw i ich zaplecza techniczno-produkcyjnego,
3) podział zadań produkcyjnych między poszczególne przedsiębiorstwa, stosownie do ich mocy produkcyjnej i specjalizacji, z uwzględnieniem rejonów działania przedsiębiorstw, z tym że Podkomisja przekazuje zjednoczeniu wiodącemu budownictwa zbiorcze zestawienie zleceń, stosownie do § 12 ust. 2 pkt 3 i 4 oraz § 13 ust. 3 zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 30 kwietnia 1964 r. w sprawie wstępnych prac związanych z opracowaniem projektów planów inwestycyjnych i planu budownictwa na lata 1965—1966 (Mon. Pol. nr 30, poz. 133).
4) koordynowanie przedsięwzięć w zakresie inwestycji własnych,
5) koordynowanie spraw zatrudnienia, szkolenia i doskonalenia zawodowego,
6) organizowanie wspólnych przedsięwzięć gospodarczych,
7) zapewnienie wzajemnej pomocy organizacyjnej i technicznej przy wykonywaniu zadań oraz w miarę możliwości prawidłowych warunków zaopatrzenia materiałowego.

2. Wyniki prac i ustalenia Podkomisji w sprawach, o których mowa w ust. 1, podlegają uzgodnieniu z Komisją Koordynacji Branżowej pod kątem ich skoordynowania z całokształtem zamierzeń i kierunków działania dotyczących rozwoju budownictwa w danym rejonie i postulatów wynikających z organizacji współpracy wszystkich uczestników porozumienia branżowego budownictwa.

§ 6. 1. Organem porozumienia w podbranży jest działające w ramach Komisji Koordynacji Branżowej — Podkomisja Koordynacji Branżowej Budownictwa Rolniczego, zwana dalej „Podkomisją".

2. W skład Podkomisji wchodzą przedstawiciele jednostek organizacyjnych podbranży reprezentujący uczestników porozumienia.

3. Podkomisja działa pod przewodnictwem dyrektora zjednoczenia budownictwa rolniczego, który reprezentuje interesy podbranży w Komisji Koordynacji Branżowej i jest zastępcą przewodniczącego Komisji, a w przypadkach określonych w § 2 ust. 2, pkt 2 — pod przewodnictwem przedstawiciela zjednoczenia wiodącego, wyznaczonego przez dyrektora tego zjednoczenia.

4. Dla potrzeb Podkomisji może być utworzony sekretariat podbranży.

§ 7. Przy podejmowaniu uchwał przez Komisję Koordynacji Branżowej, przewodniczący Podkomisji dysponuje ilością głosów odpowiednio do udziału produkcji budowlano-montażowej, wykonywanej przez uczestników porozumienia zgrupowanych w podbranży, w ogólnej wartości produkcji podstawowej uczestników koordynacji branżowej.

§ 8. 1. Uchwały Komisji Koordynacji Branżowej są obowiązujące dla Podkomisji i wszystkich uczestników porozumienia w podbranży.

2. Uzgadnianie zastrzeżeń i sprzeciwów uczestników porozumienia odbywa się w trybie § 11 ust. 9 uchwały z tym, że jednostką nadrzędną dla zjednoczeń budownictwa rolniczego jest Zarząd Budownictwa Rolniczego, który podejmuje decyzje w porozumieniu z terytorialnie właściwym zjednoczeniem wiodącym budownictwa.

§ 9. 1. Wydatki związane z realizacją prac Podkomisji pokrywane są z wpłat uczestników porozumienia w podbranży. Z obowiązku uiszczenia tych wpłat zwolnieni są uczestnicy, o których mowa w § 3 ust. 4.

2. Komisja Koordynacji Branżowej zatwierdza preliminarz wpływów i wydatków podbranży łącznie z preliminarzem branży.

3. Z funduszu podbranży powstałego z wpłat uczestników porozumienia w podbranży odprowadzane jest 20% na fundusz porozumienia branżowego budownictwa.

§ 10. 1. Niezależnie od uczestnictwa w koordynacji podbranży budownictwa rolniczego zjednoczenia budownictwa rolniczego, nadzorujące przedsiębiorstwa instalacji sanitarnych, przystąpią do koordynacji ogólnobranżowej prowadzonej przez właściwe specjalistyczne zjednoczenie budownictwa.

2. Jednostki wymienione w § 3 ust. 1 pkt 1 i 3 prowadzące produkcję betonów, kruszyw i stolarki budowlanej należą do koordynacji terenowo-branżowej tych przemysłów.

§ 11. Biuro Studiów i Projektów Wzorcowych Budownictwa Miejskiego, jako przedsiębiorstwo prowadzące typu B, uczestniczy w koordynacji branżowej w dziedzinie projektowania obiektów budownictwa ogólnego, dla której jednostką wiodącą jest Zjednoczenie Biur Projektów Budownictwa Ogólnego.

§ 12. W sprawach nieuregulowanych niniejszym zarządzeniem mają odpowiednie zastosowanie przepisy powołanej we wstępie uchwały nr 116 Rady Ministrów z dnia 14 maja 1965 r.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1966 r.

MINISTER BUDOWNICTWA
I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
M. Olewiński

MINISTER ROLNICTWA
M. Jagielski

38.

OKÓLNIK NR 9 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 21 kwietnia 1966 r.

w sprawie dochodzenia i egzekwowania odszkodowań od sprawców przestępstw

(znak: OR8-087/66)

W związku ze stwierdzonymi przypadkami zaniedbań i braku aktywności w dochodzeniu i egzekwowaniu odszkodowań od sprawców przestępstw powodujących straty materialne jednostek gospodarki państwowej, ustala się, co następuje:

§ 1. 1. Zobowiązuje się dyrektorów jednostek organizacyjnych, podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, do:

1) ustalenia, czy regulamin organizacyjny (wewnętrzne przepisy o podziale obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności) określa w sposób dostatecznie ścisły zakres zadań i odpowiedzialności pracowników zobowiązanych do prowadzenia spraw związanych z dochodzeniem i egzekwowaniem odszkodowań od sprawców przestępstw; w przypadku braku ścisłego określenia do wprowadzenia odpowiednich zmian lub uzupełnień;

2) zapewnienia należytego wykonywania przez właściwych pracowników żadań w zakresie dochodzenia i egzekwowania odszkodowań; dotyczy to również radców prawnych i ich obowiązków wynikających z przepisów § 3 ust. 1, pkt 4 i 5 uchwały nr 533 Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1961 r. (Mon. Pol. nr 96, poz. 406) oraz §§ 9, 10 i 11 załącznika nr 2 do zarządzenia nr 62 Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1962 r. (Mon. Pol. nr 57, poz. 270);

3) wyciągania konsekwencji służbowych w stosunku do pracowników nie wykonujących należycie ich obowiązków w zakresie dochodzenia i egzekwowania odszkodowań, a ponadto w stosunku do radcy prawnego w przypadku oczywistych zaniedbań z jego strony, powodowanie stosowania sankcji przewidzianych w § 14 uchwały nr 533 Rady Ministrów;

4) zapewnienia sprawdzania przez odpowiedzialnych pracowników wyników dochodzeń, mających na celu ustalenie dochodów i stanu majątkowego dłużnika, które komornicy — stosownie do przepisów ustawy z dnia 21 stycznia 1958 r. o wzmożeniu ochrony mienia społecznego przed szkodami wynikającymi z przestępstw (Dz.U. nr 4, poz. 11, z 1960 r. nr 21, poz. 123 i nr 51, poz. 298 oraz z 1964 r. nr 43, poz. 297) — obowiązani są przeprowadzać okresowo w odstępach nie dłuższych niż 1 rok i do czasu zaspokojenia wierzytelności zwracania się do komornika nie rzadziej niż co rok o informacje co do wyniku prowadzonych dochodzeń.

2. Ponadto zobowiązuje się dyrektorów zjednoczeń do:

1) zapewnienia należytego nadzoru ze strony zjednoczenia nad wykonywaniem przez odpowiedzialnych pracowników i radców prawnych przedsiębiorstw ich obowiązków w zakresie dochodzenia i egzekwowania odszkodowań oraz do wyciągania konsekwencji w stosunku do osób winnych zaniedbań w zakresie nadzoru, przewidzianych w zarządzeniu nr 41 Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 marca 1959 r. w sprawie usunięcia zaniedbań w zakresie nadzoru i kontroli w przedsiębiorstwach, urzędach i instytucjach państwowych (Mon. Pol. nr 28, poz. 132),

2) zapewnienia objęcia badaniami, w ramach rewizji prowadzonych w trybie uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (Mon. Pol. nr 58, poz. 278, z 1961 r. nr 87, poz. 370 i z 1962 r. nr 61, poz. 290), spraw dochodzenia i egzekwowania odszkodowań za straty spowodowane przestępstwami,

3) poddawania, przynajmniej raz w roku, ocenie kolegium zjednoczenia sytuacji w przedsiębiorstwach w zakresie dochodzenia i egzekwowania odszkodowań od sprawców przestępstw.

§ 2. Zobowiązuje się:

1) Dyrektora Departamentu Rewizji do zapewnienia objęcia badaniami aparatu kontrolno-rewizyjnego Ministerstwa, spraw dochodzenia i egzekwowania odszkodowań za straty spowodowane przestępstwami w ramach wykonywanej rewizji finansowo-księgowej działalności jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych,

2) Dyrektora Departamentu Finansów i Księgowości do opracowywania i przedstawiania Kolegium Ministerstwa, w drugim kwartale każdego roku, oceny sytuacji za rok ubiegły, w zakresie dochodzenia i egzekwowania należności od sprawców przestępstw, w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 3. Okólnik wchodzi w życie z dniem 21 kwietnia 1966 r.

MINISTER
M. Olewiński

39.

PISMO OKÓLNE NR 21 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 6 kwietnia 1966 r.

w sprawie współpracy ośrodków badawczo-instruktażowych Instytutu Techniki Budowlanej z wydziałami budownictwa, urbanistyki i architektury prezydiów wojewódzkich rad narodowych.

(znak: BW-3-034-10/66)

Analiza pracy ośrodków badawczo-instruktażowych Instytutu Techniki Budowlanej zwanych dalej „ośrodkami", wykazuje, że działalność ich jest jeszcze w niedostateczny sposób związana z potrzebami budownictwa wiejskiego województw, na terenie których ośrodki te działają. Stwierdzono przy tym fakty z jednej strony braku zainteresowania wydziałów budownictwa, urbanistyki i architektury prezydiów wojewódzkich rad narodowych pracą ośrodków, a z drugiej strony nakładanie na nie obowiązków sprzecznych z zakresem ich działania.

Ośrodki powołane zostały do obsługi naukowo-technicznej budownictwa wiejskiego. Działalność ich ma na celu podnoszenie jakości i obniżenie kosztów wykonania budynków wiejskich, m. in. przez wdrażanie postępowych rozwiązań technicznych, propagowanie materiałów miejscowych oraz nowych materiałów i nowoczesnych metod wykonawstwa.

Ogromne potrzeby inwestycyjne i remontowe budownictwa wiejskiego, przy istniejących trudnościach w zakresie zabezpieczenia wykonawstwa i braku niektórych materiałów, nakładają na ośrodki poważne zadania.

W związku z tym działalność ośrodków powinna koncentrować się na następujących zagadnieniach:

1) badaniu przemian zachodzących w rozwoju techniki w budownictwie wiejskim oraz opracowywanie wniosków w sprawie kierunków postępu technicznego;

2) prowadzeniu studiów i prac badawczych w budownictwie doświadczalnym i prototypowym oraz określaniu środków tech-

nicznych i organizacyjnych niezbędnych do upowszechnienia sprawdzonych rozwiązań materiałowo-konstrukcyjnych;

3) rozpoznawaniu i zbieraniu danych w zakresie złóż surowców dla potrzeb miejscowej produkcji materiałów i elementów budowlanych, ogólnych warunków wykonawstwa oraz wnioskowaniu na tej podstawie najwłaściwszych rozwiązań materiałowo-konstrukcyjnych dla poszczególnych rejonów województwa;

4) ustalaniu rozwiązań materiałowo-konstrukcyjnych dla budynków przykładowych i w zespołach odbudowy lub budowy wsi, dostosowanych do miejscowych warunków oraz kwalifikowaniu budynków przykładowych do szerszego stosowania;

5) udziale w akcji szkolenia wiejskich rzemieślników budowlanych, specjalistycznym szkoleniu przodowników budownictwa wiejskiego oraz sprawowaniu stałej opieki technicznej nad przodownikami w celu podnoszenia ich kwalifikacji zawodowych;

6) udzielaniu porad fachowych i prowadzeniu instruktażu, w szczególności dla pracowników zatrudnionych w:
   - organach do spraw budownictwa prezydiów rad narodowych,
   - składach materiałów budowlanych wiejskiej spółdzielczości zaopatrzenia i zbytu,
   - drobnych betoniarniach, produkujących na potrzeby rynku wiejskiego;

7) prowadzeniu propagandy w zakresie postępu technicznego poprzez wystawy objazdowe, pokazy, filmy, odczyty oraz publikacje w prasie, radiu, telewizji i broszurach;

8) wykonywaniu usług laboratoryjnych dla produkujących materiały budowlane i wykonujących budynki na wsi.

Działalność ośrodków powinna koncentrować się głównie na budownictwie indywidualnym i w miarę potrzeby również na budownictwie kółek rolniczych, spółdzielni produkcyjnych itp., wykonywanym sposobem gospodarczym.

Szczególną uwagę powinny poświęcić ośrodki powiatom o dużym ruchu budowlanym oraz powiatom realizującym planowe budownictwo wiejskie.

Wykonanie powyższych zadań jest uzależnione w dużym stopniu od współdziałania z wydziałami budownictwa, urbanistyki i architektury prezydiów rad narodowych.

W związku z powyższym zachodzi konieczność nawiązania pomiędzy wydziałami, a ośrodkami roboczej współpracy, która powinna przejawiać się w następujących formach:

- wzajemnego przekazywania informacji i wniosków do programów prac, a zwłaszcza wniosków do opracowania wojewódzkiego programu postępu technicznego w budownictwie wiejskim,
- udziału przedstawicieli ośrodka w konferencjach i naradach, na których omawiane będą sprawy budownictwa wiejskiego,
- zainteresowanie się wydziałów warunkami pracy ośrodków i udzielanie poparcia ich wnioskom w sprawach kadrowych, lokalowych itp.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
Z. Witebski

KOMUNIKAT II

Zostały wydane, a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące **akty normatywne:**

Zarządzenia Ministra:

1. nr 84 z 15.IV.66 r. znak: OR3-033/B7/66 w sprawie zmiany przedmiotu działania Przedsiębiorstwa Budowlanego w Oświęcimiu;
2. nr 87 z 19.IV.66 r. znak: OR3-003/B5/66 o zmianie przedmiotu działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Koszalińskie Przedsiębiorstwo Instalacyjno-Inżynieryjne;

Pisma okólne Ministerstwa:

3. nr 14 z 14.III.66 r. znak ZP1/3087/65/66 w sprawie obowiązków zakładów pracy w zakresie ubezpieczeń społecznych;
4. nr 22 z 9.IV.66 r. znak: EK-3-352/E/66 zmieniające instrukcję o zasadach prowadzenia eksperymentu dotyczącego planowania, kontroli, finansowania i rozliczeń w budownictwie mieszkaniowym;

Protokoły dodatkowe:

5. z 31.III.66 r. do Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemysłach ceramiki budowlanej oraz materiałów budowlanych wapienno-piaskowych z dnia 13.IX.58 r. dotyczące norm i zasad wydawania deputatów węglowych;
6. z 31.III.66 r. do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 15.III.58 r. w sprawie zmiany protokołu dodatkowego dotyczącego zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłu produkujących beton (żużlobeton) lub elementy budowlane z betonu (żelbetu, żużlobetonu);
7. z 31.III.66 r. do Układu Zbiorowego Pracy pracowników zatrudnionych w przemyśle wapienniczym i gipsowym z dnia 13.IX.58 r. zmieniający protokół dodatkowy z 21.I.65 r. dotyczący norm i zasad wydawania deputatów węglowych.

WARUNKI PRENUMERATY

Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych na rok 1966.

Prenumerata roczna zł 42.— zamówienia na prenumeratę należy zgłaszać w **Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch", Warszawa, ul. Wronia 23**, wpłacając na jej konto w PKO Warszawa nr 1-6-100020. Wpłata gwarantuje otrzymanie wszystkich numerów, które ukażą się w roku 1966. Na blankiecie należy zaznaczyć tytuł wydawnictwa i ilość zamawianych egzemplarzy. Dziennik Urzędowy MBiPMB za lata ubiegłe (roczniki niekompletne) jest do nabycia w księgarni „Dom Książki", Warszawa, ul. Marchlewskiego 72, w godz. od 11—19, tel. 31-69-81. Powyższa księgarnia realizuje również zamówienia pisemne.

Wpłaty na prenumeratę przyjmują również wszystkie Oddziały i Delegatury „Ruch" na terenie całego kraju.

Redakcja

MINISTERSTWO BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH, Departament Organizacji,

Warszawa, ul. Wspólna 2, tel. 21-05 wew. 585

Administracja i Wydawca:

OŚRODEK INFORMACJI TECHNICZNEJ I EKONOMICZNEJ W BUDOWNICTWIE,

Warszawa, ul. Senatorska 27, tel. 27-09-75. **Cena zł 2,—**

Zakł. Graf. „Tamka", Zakł. Graf. „Tamka", Zakł. nr 1, W-wa, 12 000. Zam. 786/66. M-74.